

[Herluf Rasmussen.]

overordentlig meget med mit parti. Det slog også til i dag. Det ærede medlem sagde, at ungdommen havde krav på at få at vide, hvad der er sket, og at det, vi gør, er at forsøge på at lægge et tågeslør over det hele. Jeg tror nok — i modsætning til det ærede medlem — at hvis ungdommen skulle gå videre med et indtryk af modstandsbevægelsen og modstandskampen efter det, der er beskrevet i dag, vil det ikke blive nogen let opgave for historikerne at overbevise de unge om, hvad der virkelig skete.

Det er rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Frode Jakobsen sagde — jeg lægger stærk vægt på, hvad det ærede medlem sagde, og jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem i, at man ikke her skal udlevere navnene på dem, der likviderede Knud Skou. Det har så sandelig heller ikke været min mening. Det har for mig drejet sig om at kunne finde frem til, at der bag denne likvidering lå disse motiver, som først kunne opklares, når sagen blev ordentligt undersøgt. Den højtærede justitsminister har ikke givet mig meget håb om, at man vil prøve disse velunderbyggede kendsgerninger, som kan blive til meget. Men jeg vil gerne for mit eget og for mit partis vedkommende sige, at vi godt kunne tænke os at foreslå den højtærede justitsminister at kigge lidt på Knud Skou-sagen. På den anden side er vi også vidende om — og det er desværre det centrale i hele denne sag — at vi derved kommer ind på belysningen af forholdet mellem den lille stab og modstandsbevægelsen under krigen, og formentlig vil vi få lejlighed til at beskæftige os mere indgående med dette forhold, når det forslag til folketingsbeslutning kommer til behandling, som partiet de uafhængige har fremsat i dag.

Jeg vil godt for at runde dette af for mit eget vedkommende sige, at jeg er en lille smule skuffet over, at det ærede medlem hr. Frode Jakobsen ikke mener, at de undersøgelser, som er fremlagt her i dag, efterlader tvivl, for det var netop de ord, det ærede medlem brugte i sit interview i dagbladet Aktuelt: efterlader det tvivl, må vi have politiet til at kigge på det. Jeg synes ikke, det har været så overbevisende fremført fra nogen side, at der overhovedet ingen tvivl er.

Helga Pedersen: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister og den højtærede forsvarsminister for de supplerende oplysninger, vi fik til de redegørelser, der er fremkommet i tinget i dag.

Jeg vil gerne til mine bemærkninger fra før føje, at det på grundlag af de oplysninger, vi har fået forelagt i dag, er mit indtryk, at der ikke er anledning til at foretage nogen videre efterforskning i sagerne. Noget andet er, at jeg også synes, man har fået et forstemmende indtryk af de kollegiale forhold mellem personer, der indtager høje stillinger i det danske forsvarsvæsen. Jeg skal ikke komme ind på den kritik, der i de senere år har været fremme i offentligheden i anledning af forskellige udnævnelser, men blot indskrænke mig til at sige, at vi fra mit partis side i hvert fald gerne vil benytte denne anledning til at opfordre den højtærede forsvarsminister til at gøre sit yderste for at tilvejebringe den fordragelighed mellem forsvarsledelsens øverste tjenestemænd, som er en betingelse for, at vort forsvar kan leve op til sit mål.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen sagde ikke i sit sidste, men i sit foregående indlæg, at de forklaringer, der var afgivet af forskellige i sagen vedrørende Højland Christensen, var svævende, og det ærede medlem mente, at disse forklaringer burde være afgivet under vidneansvar. I den anledning vil jeg minde det ærede medlem om, at det, han oprindeligt krævede, jo var en politimæssig undersøgelse, og det ærede medlem ved, at dér taler man heller ikke under vidneansvar. Jeg vil imidlertid gerne sige, at der er vel ikke noget ejendommeligt i, at forklaringer bliver en kende svævende, når man skal forklare om ting, man har oplevet for mere end 16 år siden, og når man stilles over for dette: du har sagt det og det. Er der noget mærkeligt i, at man ikke har aldeles præsent, hvad der i situationen er sagt både af én selv og af andre? Noget andet er, at har man givet ordre til at affive et andet menneske, skal man være mærkeligt indrettet, hvis man glemmer det, og kontaktmanden havde i hvert fald ikke glemt, at den ordre havde han ikke givet.

Det ærede medlem klynger sig til dette, at han gerne vil have en ny undersøgelse